

6665 10. Maj 1897: Eneſte Beh. af Fællesudv. Indſt. ang. Lovf. om Vold mod ſagesløs Perſon. 6666

vi dog ſelv noget Anſvar derfor, og det vi da ſtulle ſtræbe efter, er ikke ført og fremmeſt at ſtærpe Straffen, men at ſætte Kraft ind paa at hæve Opdragelſen. Jeg kan godt erkende, at over for den mere tankeløſe, almindelige offentlige Mening kan det ſe underligt ud at ſtaa og ſtritte imod en Lov, ſom vil væрге de ſagesløſe. Jeg mener imidlertid, at jeg har gode Grunde til at gøre det, og er overbevist om, at det er et forſvarligt Standpunkt at ſige: Straf kunne vi altid anvende, men det, vi trænge til i Danmark, er ikke ført og fremmeſt Straffe. Saa vidt jeg ved, er Danmark nemlig et Land, der ſtaar ret højt i Retning af stærke Straffemidler; Danmark er vidt et af de ſaa Lande, der endnu anvender Band- og Brødſtraf ſom Straffemiddel, og den Maade, hvorpaa vi anvende Straffelove i vore Kolonier — de ere jo ikke ſtore — viſer ogſaa, at vor Tilbøjelighed til at ſtraffe stærkt, ſidder os ganſke godt i Kød og Blod. Jeg tror ikke, det er heldigt at opmuntre denne Viſt til at ſtraffe stærkt, og derfor ſiger jeg, til Trods for, at den tankeløſe offentlige Mening maatte kan ſtulle ſig miſbilligende, at jeg tror, det er rigtigt at bekæmpe denne Lov ſaa længe ſom muligt, og jeg beder det høje Ting være mig behjælpeligt i denne Retning. Jeg kan godt tænke mig Tilfælde, der ikke ligge ſaa fjernt, hvorpaa denne Lov kan komme til at ſaa Anvendelſe. Der ſtod blandt andet i et Blad forleden, at Sporvognsfunktionærer tænkte paa at ſtulle en Strejke i Udſigt til Pinſelørdag, fordi de ønskede deres Lønforhold forbedrede. Jeg antager, at jeg ikke ved denne Lejlighed tør komme dybt ind paa dette. Spørgſmaal, men jeg ſtal blot tillade mig at ſige, at Sporvognsfunktionærene, der optræde i alle Maader ſaaledes, at de viſt have alles Sympati, ere Arbejdere, der miſhandles af det rige Selſkab, for hvilket de arbejde. Sporvognsheſtene arbejde 4½ Time i Døgnet, men Sporvognsfunktionærene arbejde 4 Gange ſaa længe i Døgnet, over 17 Timer; de have en forſat Arbejdstid paa 17 Timer med kun 10 Minutters Pauſer til Maaltider og ſlet ingen Pauſer til andre naturlige Fornødenheder, og de ſaa derfor en Løn, der er oprørende lav. Jeg ſiger, at jeg haaber ikke, der bliver en Sporvognſtrejke, og jeg tror det heller ikke, thi jeg haaber og venter, der er ſaa megen

Humanitet hos det Selſkab, jeg taler om, at det vil gøre viſe Indrømmelſer. Men kom den, vilde — det er jeg overbevist om — alle Partier og alle Blade, baade Højre, Venſtre og Socialdemokrater, ſympatiſere med diſſe Sporvognsfunktionærer, men jeg er tillige ſikker paa, at der alligevel vilde findes braadne Kar, Folk, ſom vilde gøre de ſtrekendes Arbejde til ſamme Pris, og indifferente Perſoner, ſom vilde benytte Sporvognene. Der vilde da kunne foreſtåge en Situation, hvor hele den offentlige Mening ſagde, at Sporvognsfunktionærene havde Ret, medens kun de daarligſte Elementer i Samfundet biſtod det rige Selſkab, og der vilde ſaa kunne opſtaa Bevægelſer, hvor denne Lov kunde komme til Anvendelſe. Denne Lov kan ikke ſaa Anvendelſe, hvor der er Tale om ved Truſler om Vold eller Forjøg paa Vold at tvinge en eller anden til at gøre et eller andet; i den Retning have vi allerede Straffebestemmelſer af ſtæng Art. Nej, det er kun i de ganſke milde Tilfælde, hvor en Mand i Indignation, i et eller andet Følelſesøjeblik, gør en forholdsvis ringe Ting, ſlaar en anden et ganſke ringe Slag, at denne Lov kommer til Anvendelſe og medfører diſſe meget ſtrenge Straffe, her er Tale om. Saa ſiger man dertil — og det kan man ſelvfølgelig med en viſ Ret ſige —: Ja, men de Folk kunne jo lade være, de kunne jo beherſte ſig, de kunne lade være at øve Vold mod ſagesløs Perſon. Ja vel, det kunne de ſelvfølgelig, men der er ogſaa en Art af Ureſfølelſe, ſom maatte ikke kendes ſaa meget i andre Samfundsklaſſer, i Arbejderſtanden, en Art af Ureſfølelſe, ſom gør, at man finder ſig indigneret og varm, naar man tror, at noget er urigtigt eller uhæderlig gjort af en Kammerat eller en Kollega. Denne Form af Ureſfølelſe er til Stede blandt den arbejdende Stand; man kan miſbilligende ſaa meget, ſom man vil, men man maa tage Henſyn til, at den er til Stede. Og ſaa ſpørger jeg da: Hvorledes ſtiller Straffelover ſig over for de andre Klaſſers Ureſfølelſe? Ja, vi have i vor Straffelov en Beſtemmelſe om Duellvæſenet. Hvis en Mand med koldt Blod udfordrer en anden Mand, og hvis han ſaarer denne anden Mand, med koldt Blod tilføjer ham virkelig Vold og Skade efter mange Dages Overvejelſer og